



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Кзз 277/2023  
28.03.2023. године  
Београд

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Милене Рашић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела тешка крађа у покушају у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. и 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости и допуни захтева од 03.03.2023. године бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ – адвоката Ахмета Хоџића, адвоката Мајде Божић и адвоката Дамира Хоџића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сенти 1 К. 656/22 од 23.08.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 893/22 од 26.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 28.03.2023. године, једногласно је донео:

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснован, захтев за заштиту законитости и допуна захтева од 03.03.2023. године, бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ – адвоката Ахмета Хоџића, адвоката Мајде Божић и адвоката Дамира Хоџића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сенти 1 К. 656/22 од 23.08.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 893/22 од 26.01.2023. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док се исти у осталом делу одбацује као недозвољен.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Сенти 1 К. 656/22 од 23.08.2022. године, оглашени су кривим и то:

- окривљени АА, због извршења кривичног дела тешка крађа у покушају у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. и 33. КЗ, те му је изречена условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 1 године и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело

- окривљени ББ, због извршења кривичног дела тешка крађа у покушају у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. и 33. КЗ те му је изречена условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 1 године не изврши ново кривично дело,

- окривљени ВВ, због извршења кривичног дела тешка крађа у подстрекавању из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 34. став 1. КЗ, те му је изречена условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 1 године и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 4 године од дана правноснажности пресуде учини ново кривично дело и осуђен је и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико исту не плати у остављеном року суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Одлучено је и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 893/22 од 26.01.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Сенти и бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ и пресуда Основног суда у Сенти 1 К. 656/22 од 23.08.2022. године, потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда, захтев за заштиту законитости и допуна захтева од 03.03.2023. године поднели су браниоци окривљених АА, ББ и ВВ – адвокат Ахмет Хоџић, адвокат Мајда Божић и адвокат Дамир Хоџић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку или исте преиначи на тај начин што ће одбити оптужбу против окривљених или окривљене ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правоснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости и допуна од 03.03.2023. године поднет, па је након оцене истих нашао:

Захтев за заштиту законитости и допуна од 03.03.2023. године је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Указујући на повреду закона, браниоци окривљених истичу да се у конкретном случају може радити само о кривичном делу крађа из члана 203. КЗ, јер се у описаним радњама не стичу битна обележја кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ, обзиром да, у конкретном случају, није дошло до обијања и проваљивања затвореног простора, јер резервоар за гориво, као један од саставних делова камиона, не представља затворен простор.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 203. став 1. КЗ (који се примењује од 01.01.2006.године) је прописано да ко туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист, казниће се новчаном казном или затвором до три године.

Одредбом члана 204. став 1. тачка 1) КЗ („Службени гласник РС“, бр.104/13 који се примењује од 04.12.2013.године), прописано је да ће се учинилац дела крађе (члан 203.) казнити затвором од једне до осам година ако је крађа извршена обијањем или проваљивањем затворених зграда, станова, соба, каса, ормана или других затворених простора или савлађивањем механичких, електронских или других већих препрека.

Из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правоснажне пресуде Основног суда у Сенти 1 К. 656/22 од 23.08.2022. године, у односу на окривљене АА и ББ произлазе сви субјективни и објективни елементи кривичног из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. и 33. КЗ, а у односу на окривљеног ВВ кривичног дела из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 34. став 1. КЗ, јер су окривљени АА и ББ обијањем затвореног простора и савлађивањем механичких препрека покушали да изврше крађу у време и месту ближе описаном у изреци, способни да схвате значај свог дела и да управљају својим поступцима заједно са малолетним лицем, у намери да тим присвајањем прибаве себи противправну имовинску корист преко 5.000,00 динара, на тај начин што су окривљени АА и ББ, са теретног возила скинули два акумулатора, а затим са резервоара теретног возила помоћу подесног предмета скинули заштитни катанац и цревом извукли нафту, коју су пунили у канте, чија је укупна вредност 5.892,50 динара, али започето кривично дело нису довршили јер су у том тренутку на лице места дошла два лица, а окривљени ВВ их је подстрекао да изврше напред наведену крађу, при чему су били свесни свог дела и његове забрањености и хтели његово извршење.

Сходно изнетом, у конкретном случају, окривљени АА и ББ су покушали да другом одузму туђу покретну ствар, тако што су обили затворени простор - резервоар теретног возила и то на тај начин што су помоћу подесног предмета скинули заштитни катанац, а затим цревом извучили нафту, коју су пунили у канте (кривично дело нису довршили услед доласка других лица), а на шта их је са умишљајем подстрекао окривљени ВВ.

При томе, у погледу појма „затворен простор“, поред оних који су у закону изричито наведени, то може бити и било који други простор и то како објекат, тако и предмет, који је тродимензионалан, било покретни или непокретни, који је ограничен препрекама, које за циљ имају да спрече улазак неовлашћених лица. Сходно изнетом, резервоар за гориво, без обзира на чињеницу што је саставни део камиона, представља тродимензионални објект, који је ограничен и који има за циљ да, поред чињенице да се у њему чува нафта, спречи и неовлашћена лица да до исте дођу, из којих разлога, по ставу Врховног касационог суда, означени простор представља „затворен простор“, у смислу члана 204. КЗ.

Имајући у виду све напред наведено, Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилано применили закон, када су окривљене окривљене АА и ББ огласили кривим због извршења кривичног из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. и 33. КЗ, а окривљеног ВВ због извршења кривичног дела из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 34. став 1. КЗ, због чега су као неосновани оцењени наводи, којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

У осталом делу, захтев за заштиту законитости и допуна од 03.03.2023. године је недозвољен.

Наиме, браниоци окривљених, у преосталом делу захтева за заштиту законитости и допуни од 03.03.2023. године, указују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, наводима да у току поступка није утврђено да ли је окривљени ВВ помагач или подстрекач, односно које радње је он предузео и где се у време критичног догађаја налазио, да није утврђено како су окривљени обили спорни „затворени простор“ када на резервоару камиона није било катанца, те да ниједан изведени доказ није потврдио да су окривљени било шта обијали секачем, нити је утврђено тако тај секач изгледа, од каквог је материјала сачињен, које дужине, дебљине и слично, износећи сопствену оцену изведених доказа, сопствено виђење одлучних чињеница, које из тих доказа произилазе и своје чињеничне закључке другачије од оних утврђених у правноснажним пресудама, а везано за радњу извршења кривичног дела.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП браниоци износе став да је, у конкретном случају, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, који заснивају на свом чињеничном закључку, у погледу начина извршења кривичног дела и сопственој правној квалификацији, да је у питању кривично дело из члана 203. КЗ, чиме такође указују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Поред изнетог, браниоци окривљених у захтеву за заштиту законитости указују и на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводима да се другостепена пресуда не може проверити и испитати, јер садржи контрадикторне наводе у погледу пронађеног аутомобила, у близини места извршења.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 440. и 438. став 2. тачка 2) ЗКП, Врховни касациони суд је захтев и допуну захтева бранилаца окривљених, у овом делу, оценио као недозвољене.

Са свега изложеног, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП и одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,  
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија,  
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић**